

MPOKOLO WA MUOYO
= BRON VAN LEVEN =
Opvangcentrum voor familiehereniging van daklozen
Av. Muanzangoma 1, Katoka, Kananga, Kasai-Central,
République Démocratique du Congo
Missionnarissen van Scheut (CICM)

Kananga, 1 maart 2022

Beste vrienden en sympathisanten,

Mijn Nieuwjaarsbrief komt er weer laat aan! Tussen Kerstmis en Pasen. Het weer spiegelt wel de realiteit waarin we leven: heel wat ellende tussen geboorte en dood, maar altijd hopen op verandering en nieuw verzezen leven!

* *
*

Zeker hier bij ons, want we boeren achteruit... De meeste wegen zijn kapot gespoeld door de hevige tropische regenbuien, elektriciteit en watervoorziening blijven een droom, af en toe rijdt er nog eens een trein, er is gebrek aan eten en geld, dus is er veel ondervoeding, wordt er veel gestolen en is er veel corruptie. Mooie maar holle politieke toespraken trachten dat allemaal te bedekken. Allemaal niet zo aangenaam om mee te leven. De meeste mensen zijn wel levenskunstenaars en passen zich vlot aan, alsof ze er zich niet van bewust zijn dat ze in mensonwaardige toestanden leven.

President Tshisekedi was hier vanaf Kerstmis een tiental dagen op bezoek in de Grote Kasayi – zijn wortels – de eerste keer sinds het begin van zijn presidentschap, drie jaar geleden. Hij heeft heel wat langs de weg gereisd en veel gewone mensen ontmoet om de realiteit van de streek van zijn voorouders concreet aan te voelen. Verschillende keren is zijn wagen vastgereden in de modder van de onberijdbare wegen. En hij heeft de wanhoopskreten van zijn volk gehoord. Na dat bezoek was hij duidelijk ontuchtend en zei ontgoocheld te zijn: "Wat hebben de autoriteiten hier gedaan met het geld dat ik hen toevertrouwde om de wegen en bruggen te herstellen?"...

In februari 1972 zette ik mijn eerste stappen in het Kasayi-gebied. Gedurende die vijftig jaar ben ik getuige geweest van de teleurgang en ontmenselijking van de bevolking. Dat doet pijn maar nodigt ons voortdurend uit om de manier van onze aanwezigheid hier in vraag te stellen en te zoeken naar nieuwe vormen van solidariteit, vooral met de armsten.

* *
*

Wat een geluk dat corona hier niet echt is uitgebroken. De enkele gevallen die we gekend hebben, waren uitzonderlijk. Er sterven wel heel wat mensen aan malaria, typhoïde-koorts, tuberculose en ondervoeding. De fabricatie van kinderkistjes is winstgevend. Met veel mooie woorden werd internationaal verklaard dat er een malariavaccin voor kinderen gevonden is en dat alle kinderen jonger dan vijf jaar in centraal Afrika moeten ingeënt worden. Maar na vele maanden is dat vaccin hier nog niet aangekomen... Hetzelfde gebeurde met het corona-vaccin. Eindelijk is die

sinds eind januari beschikbaar in Kananga. Ik heb gisteren mijn tweede prik gekregen.

Zo kan ik toch veiliger tegen eind maart op verlof gaan naar België. Twee jaar geleden was ik dat van plan maar de hevige golven van corona-uitbraken in Europa en het gebrek aan vaccins hier staken telkens weer stokken in de wielen. Daarom deze brief: om jullie aan te kondigen dat ik na vier jaar nog eens naar het thuisland ga.

* *
*

De voorbije jaren waren erg druk. In ons opvangcentrum Mpokolo wa Muoyo ("Bron van Leven") nodigden we minderjarige ex-militieleden uit om naaimachines te leren gebruiken. Die werden ons geschonken door heel wat mensen van goede wil in Vlaanderen en Nederland. Ook heel wat stof, naaigaren en naainaalden. Dank zij een goede samenwerking tussen onze steungroep Mpokolo-Congo, Griet Verachtert en Gust en Mia Van Dongen in Geel, onze ervaren raadgever Marti Waals, Wereld Missie Hulp en de hu-

manitaire vluchten van het Belgisch leger, werd dat materiaal degelijk ingepakt en naar hier verzonden.

Zo kwam onze nieuwe terreinwagen hier ook veilig aan. En de regelmatige verzendingen van heel wat nuttig materiaal. Wij zijn er ons van bewust dat die verzendingen van naainaalden tot en met een stevige terreinwagen mogelijk zijn dank zij de edelmoedige inzet van heel wat mensen. Daar zijn we jullie allemaal erg DANKBAAR voor. Ook voor de financiële steun voor de dagelijkse werking van ons centrum vanwege van heel wat mensen. Dat is levensnoodzakelijk want regelmatig zitten we op droog zaad...

In ons opvangcentrum blijven we dagelijks verwaarloosde kinderen opvangen. In 2021 hebben we 437 daklozen opgevangen: 360 kinderen en 77 volwassenen (vooral ex-gevangenen). We hebben de indruk dat meer en meer ouders er niet toe komen om een evenwicht in hun gezin op te bouwen. Het gevolg is dat hun kinderen opgroeien in een chaos van armoede, ruzies, alcoholisme, lijfstraffen, echtscheiding en geloof in duistere krachten. Tenslotte gaan ze op straat leven waar ze zich beter voelen, maar zonder toekomst ... tenzij de gevangenis. We zijn erg erkentelijk tegenover onze huisvaders en -moeders die in ons opvangcentrum werken, want met een groot hart begeleiden ze deze 'verloren' kinderen, slachtofferjes van de wanorde van de volwassenen, op weg naar een nieuw leven. Ze slagen er na veel opzoekingswerk in voor deze kinderen een warm nest te vinden in hun uitgebreide familie.

* *
*

Ook onze jonge aspirant-scheutisten (tussen 17 en 20 jaar), die ik begeleid, doen ongelooflijk mooi werk bij de 600 gedetineerden van de centrale gevangenis. Zij vinden hun weg in het corrupte kluwen van de justitie. Zij hebben veel individuele gesprekken met de gevangenen en ontdekken dat er heel wat mensen sinds weken of maanden officieel zijn vrijgesproken, maar hun vrijlatingsbrieven komen niet aan in de gevangenis, die blijven liggen in het tribunaal waar men de familieleden van de betrokkenen verwacht om hen geld te vragen.

Vijf jongeren die op straat leven en opgepakt waren voor vechtpartijen, waren vrijgesproken maar bleven in de gevangenis vastzitten. Onze aspiranten fietsen dan rustig naar het parket om hun rechter te ontmoeten. Die bevestigt dat ze inderdaad vrijgesproken zijn, maar dat ze eerst een boete moeten betalen. Hoeveel? Samen 750 Euro! Dan beginnen onze aspiranten in hun jeugdige onschuld te pleiten, heel rustig en lange tijd. Tenslotte vermurwen ze het hart van de rechter en bekomen ze die vrijlatingsbrieven voor 5 Euro! En dan klaagt de rechter: "Hoe ga ik nu Kerstmis vieren met mijn kinderen?"... Zo bekwamen ze voor de hele maand december de vrijlating van dertig gevangenen.

In heel Congo zijn er 40.000 gevangenen, waarvan er 6.000 veroordeeld zijn en 34.000 lange tijd in voorhechtenis blijven, in slechte omstandigheden en met weinig eten. Ondertussen heeft een internationaal organisme werken uitgevoerd om de gevangenis van Kananga te verbeteren volgens de internationale normen: binnen de buitenmuren trokken ze nog een tweede muur op "voor de veiligheid"!... Maar de justitie werkt volgens welke normen?

* *
*

Een jaar geleden vroeg Unicef de inzet van 'Mpokolo wa Muoyo' om in de streek waar enkele jaren geleden de rebellie losbarstte de slechte gezondheidstoestand van 40 kinderen te bevestigen. Allen waren kinderen die in de militie hadden gevochten. Die streek is 'rode zone', dus wagen de bijstandsorganismen er zich niet. Maar het feit dat ik lang geleden zeven jaar lang in die streek verbleef - die deel uitmaakt van de missiepost van Tshikula - deed de deuren open. Ik was er reispartner en dus ieder week van dinsdag tot zondag bezocht ik er de dorpen. Verschillende keren gingen we nu ter plaatse (op 100 km van Kananga) om de toestand van de kinderen die in de militie waren ingezet, te onderzoeken. Tenslotte beschikken we over een lijst van bijna 500 minderjarige ex-militieleden die gedurende de opstand van de voorbije jaren verkracht of gewond werden maar nooit verzorgd zijn.

We hoorden er schrijnende verhalen, zoals van die drie zusjes die gedurende die opstand tussen 12 en 15 jaar oud waren: "Toen de soldaten ons dorp naderden, vluchtten alle volwassenen naar hun schuiloord in het bos. Wij bleven thuis in ons lemen hutje zitten. De soldaten vielen onze woning binnen en eisten dat we hen aanwezen waar de volwassenen zich schuilhielden. Zo niet zouden ze ons alle drie verkrachten. De schrik om verkracht te worden, sloeg ons om het hart. Bevend duiden we aan waar de volwassenen zich bevonden. Zij trokken er naartoe en doodden iedereen, ook onze ouders en broers. Het is onze schuld...!!" Veel tranen en diep verdriet...

In samenwerking met onze raadgever Marti Waals, die hier toen op bezoek was, stelden we een heel project op rond 'Vredesopbouw' voor deze erg getroffen streek: met geneeskundige en psychosociale begeleiding; sessies over conflictbeheersing, vrede en verzoening, vrouwen- en kinderrechten; bewustmakende alfabetisering; vorming in snit en naad, in kleinschalige veeteelt en landbouw en in fietsenherstel. Dit alles in samenwerking met andere plaatselijke NGO's. Na vele

maanden ongeduldig wachten, vernemen we tenslotte dat zowel Unicef als Belgische structuren moeten bezuinigen en dus niet over voldoende fondsen beschikken!! Erg frustrerend voor al die lijdende mensen.

130 jaar geleden kwamen de eerste twee Europese scheutisten aan in het Kasaygebied. Hun allereerste activiteit was het opvangen van uitgemergelde bevrijde slaven, slachtoffers van de Arabische slavenhandel. Sindsdien hebben hier 585 scheutisten uit vooral Vlaanderen en Nederland gewerkt, waarvan ik nu (voorlopig??) de laatste ben. We werken nu samen met Congolese, Haïtiaanse, Indonesische en Filipijnse scheutisten. Die samenwerking is boeiend want elk van ons heeft vanuit zijn eigen cultuur een specifieke, soms heel andere benadering van de enorme uitdagingen die hier op ons afkomen. De humanitaire toestand verslechtert van jaar tot jaar... en dikwijls zijn wij missionarissen in de ogen van de bevolking nog het enige houvast dat overblijft. Zoals 130 jaar geleden, maar dan in de context van een andere vorm van slavernij?

* *
*

We beseffen dat Goede Vrijdag hier de meeste dagen in beslag neemt tussen geboorte en dood. Maar we zijn hier niet om te blijven treuren onder het kruis, maar om samen met de mensen de grafsteen weg te duwen, overtuigd te hopen op Verrijzenis, Verandering, Nieuw Leven, Nieuwe Toekomst, Menselijker Leven voor lijdende mensen. En dat is mogelijk want de Congolezen hebben enorm goede capaciteiten, de meeste zijn goede mensen die zich willen inzetten voor verandering, maar spijtig genoeg krijgen ze niet altijd de nodige kansen.

* *
*

Ik wens jullie een zinvolle vastentijd en een vruchtbaar Pasen toe!
Met Gods zegen.

Ivo Vanvolsem
Scheutist in Kananga, DR Congo
ivovanvolsem@yahoo.fr

- Als je ons werk wil steunen, zijn uw giften welkom op rekeningnummer **BE82 0000 9019 7468** van 'Scheut Ontwikkelingssamenwerking' met als mededeling: "Ivo Vanvolsem, 02243031091, Mpokolo, Kananga" (met fiscaal attest).
- Giften van groeperingen, parochies, acties, enz. op **DE85 3706 0193 0057 2860 16** van "Congrégation des Missionnaires de Scheut asbl" met als mededeling: "L0100609 ONG, Mpokolo wa Muoyo, Kananga" (zonder fiscaal attest).

Het drukken en verzenden van deze nieuwsbrieven brengt telkens heel wat onkosten mee (gemiddeld ongeveer 1500 euro). We zullen dat verder blijven doen voor wie dat verlangt. Maar zij die deze informatie op hun e-mailadres wensen te ontvangen i.p.v. via de post, kunnen dat laten weten via info@mpokolo-congo.be. Vermeld hierbij graag volledige naam en adres, zodat we onze papieren verzendlijsten kunnen bijwerken.

Meer info over het centrum *Mpokolo wa Muoyo*, o.m. ook alle vorige omzendbrieven van Ivo, vind je op de web-site van de Steungroep Mpokolo-Congo: www.mpokolo-congo.be.